

Muritor

Camelia Ardelean

Am primit lecții de viață, care nu m-au doborât,
Navigând prin labirintul de iluzii, mohorât,
M-am târât încet din groapă, sfâșiată chiar de lei,
Am purces înspre ieșire, pe-a` răniților alei.

Cercetând cu ochii minții un văzduh întunecat,
M-am pierdut de propriul soare, năzuind iar la păcat,
Prin metropole de gânduri, pașnic am călătorit,
M-am retras în mine însămi, pe-un traseu bătătorit.

Meditând la nemurire, m-am simțit brusc muritor,
Victimă neînsemnată-n uriașul abator.
Pe o scară nevăzută, aspirant umil la cer,
Renunțam chiar la trofeul din destinul efemer!

Dac-aș ști cum se rezervă un colț mic din paradis,
M-aș lăsa ușor sedusă, câteodată, de abis,
M-aș gândi la remușcarea ce m-atacă, delirant,
Ca la marfa prohibită din comerțul ambulant.

Azi, prin faldurile sortii, nu-i ușor să te strecuri,
Copleșit de fanteziste sau fanatice rigori.
Nu mi-e teamă că lumina o voi pierde într-o zi,
Dar nu vreau bătrânul suflet, printre nori, a-l risipi!